

Bócsai Hírek

2016. február – Bőjtelő hava

TARTALOM

Farsangoltunk

Taroltak focistáink

Készülünk a húsvétra

**Menjünk-e
vendégmunkásnak?**

**Történetek
a régi Bócsáról**

Egyházaink életéből

Nem lehet elég korán kezdeni!

Immáron második alkalommal rendezték meg a Baba Mama farsangot könyvtárunkban. A résztvevők 0-3 éves babák voltak - anyukájukkal, akik jobbnál jobb jelmezeket

adtak a picikre. Volt köztük katicabogár, angyalka, tigris és még megannyi ötletes kis öltözék. Meglepetés vendég is érkezett hozzánk: Vadai Henrietta, a ringató foglalko-

zás vezetője és Maruszenszki Endre népzeneész. Mondókákkal és énekekkel készültek, a gyerekek nagy örömére. Több hangszert be is mutattak nekünk, így hallhattuk a furulya

a gitár és a citera hangját. Külön köszönet Mucsi Szendi Erikának, a Baba Mama klub vezetőjének a szervezésért és a szülőknek a sok roogatni valóért.

B.H.

Az óvodás gyerekek is jelmezbe bújtak

Február 9-én került megrendezésre az ovis farsang. A gyerekek jobbnál jobb jelmezeket mutattak be egy

kis műsor keretében. Volt köztük harcos, hercegnő, Mikiegér és persze mesehősök serege. A hagyományo-

kat követve következett a közös tánc, amiről a Léghajó meseszínház gondoskodott. Jó kis hangulatban telt a

délelőtt. Külön köszönet a szülőknek a finom házi süteményekért!

B.H.

Korlát, mely rávezet és ott tart...

Az enyhe téli hónapoknak köszönhetően elkészültek a Bócsa-Soltvadkert kerékpárút kiegészítő elemei. A biztonságos közlekedést szolgálja az átereszt ill. fahíd előtti és utáni védőkorlát, valamint a felfestések. A korlát meglehetősen robusztusnak tűnik, de adott esetben még egy fékevesztett,

száguldó motorost is ki kell bírnia, nem beszélve az „erős emberekről”.

A bócsai lakott terület határán ugyancsak készül majd korlát, itt azonban a (néha túl gyors) gépjárműforgalmat kell majd elválasztania a kerékpárosoktól. Remélhetőleg eredményesen...

Tájékoztatás Helyi adók befizetéséről

Tájékoztatom a tisztelt lakosságot, hogy a helyi adók (gépjárműadó, iparüzési adó) fizetési határideje 2016. március 16. (szerda). A határozatokat és az egyenlegközlő értesítéseket folyamatosan postázzuk. Felhívom az adózók figyelmét, hogy az önkormányzat bankszámla-számai 2015.04.01-től megváltoztak (lásd : bocsa.hu)! Ügyintéző: Csipkóné Bíró Krisztina tel:78/453-110 email: bocsaado@t-online.hu

Mayer Ferenc jegyző

„Gyermekekben a jövő!”
Birkózó Bál
A BÓCSAI BIRKÓZÓ EGYESÜLET SOK SZERETETTEL
MEGHÍVJA BÁLJÁRA
IDŐPONT: 2016. MÁRCIUS 5. 18 ÓRA
HELYSZÍN: ABONYI FOGADÓ BÓCSA
BELÉPŐ: 3800.- FT
JEGYEK VÁSÁROLHATÓK 2016.02.14-IG
BÓCSÁN AZ AGIP BENZINKÚTON ÉS A
PIPAGYÚJTÓ CSÁRDÁBAN,
SOLTYADKERTEN PAPNÉ KIS GABINÁL
+36-20/661-5734
AZ EST FOLYAMÁN ZENÉL KIS GYÖNGYI ÉS TASI TAMÁS

Anyakönyvi hírek

Elhunytak: (február)
Szekeres György (1967)

MEGHÍVÓ

Szeretettel meghívjuk Önt és kedves családját a

NYUSZICALOGATÓ

játszóházba, községünk új Művelődési Házába.

Időpont: 2016. március 20. (vasárnap) 14.00-17.00 óráig

- Programok:**
- Húsvéti tojásfestés
 - Húsvéti díszek, ajándékok
 - Csillámtetoválás, lufihajtogatás
 - Aszfaltfestés
 - Lovaglási lehetőség a Vincze Lovarda jóvoltából
 - Büfé (hot-dog, süti, üdítő ...stb)

A részvétel **INGYENES**.

Adományokkal illetve a rendezvény ideje alatt üzemelő büfé bevetelével további rendezvényeink létrejöttét támogatják.

Szervező:

Bócsa Község Oktatásáért és Közművelődéséért
Alapítvány Kuratóriuma

MEGHÍVÓ

Sok szeretettel várunk
mindenkit az Alapítványi Óvodabálunkra
2016. március 12-én szombaton
19:00 órára
az új Művelődési Ház közösségi termébe.

Jegyek az Óvodában
és Benkóné Piroskánál kaphatóak.

Jegyár: 3000 Ft/fő

Vacsora: Húsleves, sültes tál körettel
Tombola

Zene: Lesz Viganz

A bál bevételeiből
minden évben a gyerekek
szórakozását
és játékait
támogatjuk.

Egy vers az emlékkönyvben — egy élet mottója

Beszélgetés Berki Lászlóné Bíró Mária tanítónővel

Soltvadkerten járunk, az Ady Endre utcában. Innen indult el minden reggel dolgozni Bócsára a tanító néni, Berki Lászlóné Bíró Mária. Az udvaron két kutya őröködik. — Ők is Bócsáról kerültek ide — meséli mosolyogva Marika néni. Az egyiket az út menti árokban találtuk, a másikat pedig kaptam. Sajnos velem öregednek ők is, ez itt már alig lát.

Bemegyünk, beszélgetünk. A soltvadkerti lány Baján a Tanítóképzőben szerezte meg a diplomát, mellyel általános iskolai tanítóként dolgozhatott. A sors fintora, hogy noha a vadkerti tanács ösztöndíjával

Bátyám, Bíró András Zöldhalomban tanított. Ő szólt, hogy próbáljam meg a községi iskolánál. Elbicikliztünk Bócsára, ahol Csábi István igazgató fogadott, és lett állásom. A tanári pályán 42 évet töltöttem, végig ugyanott! Szerettem Bócsán lenni: egyszerű iskola volt, nagyon jó emberekkel, lelkes szülőkkel. Sokan jártunk ki Vadkertről, egymást vittük autóval. A munka mellett Szegeden elvégeztem a pedagógia szakot.

Tartalmas 42 éve alatt számos élmény érte. Legszívesebben az osztálykirándulásokra emlékezik vissza. Mint

végezte bajai tanulmányait, és a katolikus templommal szemközti kántorkúti iskolában töltötte a gyakornoki idejét, éppen ebben a községben nem volt számára munkahely, amikor kézhez kapta a képesítő okiratot. A megoldás Bócsán volt, melyről így mesél:

meséli, minden évben vitték a gyerekeket kirándulni. Baján éltek olyan osztálytársai, ill. unokatestvérek, akik sokat segítettek a szervezésben. Ugyanez volt a helyzet Szegeden és a fővárosban is. Lánya, Berki Judit is továbbvitte ezt a szép szakmát: jelenleg Kec-

keméten magyar-oroszlakos tanár, 2012 szeptembere óta az ÁFEOSZ Szakközépiskola igazgatóhelyettese.

Kérdésemre, hogy mi adott erőt neki a pályán, mosolyogva vette elő diákkori emlékkönyvét. „Pilcz Károlyné volt az osztályfőnököm, aki 1956. április 3-án írta bele Rudyard

Kipling „Ha” című versét. Ezt azóta annyian kérték tőlem, hogy kis segítséggel kinyomtattam az internetről, és sok ember vigasztalására, bátorítására szétosztottam a soltvadkerti idősek klubjában, ahová rendszeresen eljárak. Minden sora érték!”

Életművét 2015-ben arany diplomával ismerték el.

Rudyard Kipling: Ha...

Ha nem veszted fejed, mikor zavar van,
s fejjesztve téged gáncsol vak, süket,
ha kétkednek benned, s bízol magadban,
de érted az ő kétkedésüket,
ha várni tudsz és várni sose fáradsz,
és hazugok közt se hazug a szád,
ha gyűlölnék, s gyűlölségtől nem áradsz,
s mégsem papolsz, mint bölcs-kegyes galád,
ha álmodol – s nem zsarnokod az álmod,
gondolkodol – s becsülöd a valót,
ha a Sikert, Kudarcot bátran állod,
ugy nézed őket, mint két rongy csalót,
ha elbírod, hogy igazad örökre
maszlag gyanánt használják a gazok,
s életműved, mi ott van összetörve,
silány anyagból építsék azok,
ha mind, amit csak nyertél, egy halomban,
van merszed egy kártyára tenni föl,
s ha vesztesz és elkezded újra, nyomban,
nem is beszélsz a veszteség felől,
ha paskolod izmod, inad a célhoz
és szíved is, mely nem hajdani,
mégis kitartasz, bár mi sem acéloz,
csak Akaratod int: „Kitartani”,
ha szólsz a néphez s tisztesség a vérted,
királyokkal jársz, s józan az eszed,
ha ellenség, de jóbarát se sérthet,
s mindenki számol egy kicsit veled,
ha a komor perc hatvan pillanatja
egy távfutás neked, s te futsz vígan,
tiéd a Föld és minden, ami rajta,
és – ami több – ember lesz, fiam.

(Kosztolányi Dezső fordítása)

Itt mindenki sikeres lehet: Vár titeket Nyugat-Európa (!?)

Lassan igaz a vicc, hogy a második legnagyobb magyar város nem a Kárpátokon belül található. Sokkal inkább angol vagy német nyelvterületen. Az elmúlt években százezrek mentek ki és még mennek is — ki a jobb jövő, ki a tarthatatlan(nak vélt) itteni anyagi és társadalmi helyzet miatt. Vitathatatlan, hogy a saját szempontjukból igazuk van: valamiért ők „ott” jobbnak tartják a megélhetést.

Egy kis történelmi visszatekintés

„Kitántorgott Amerikába másfélmillió emberünk” — írta József Attila Hazám c. versében. Ki gondolná, hogy az a tömeges kivándorlás egy később idealizált korban, a Monarchiában, Ferenc József uralkodásának utolsó évtizedeiben tetőzött. Hogy miért? Valószínűleg ekkor, 1900-körül ért oda az ország, hogy a túlnépesedés és a viszonylagos jólét miatt az emberek megegyeztek, hogy összekuporgatták az útra a pénzt. Kellott hozzá természetesen megfelelő média és tájékoztatás („Amerikában szép az élet!”), valamint megbízható tömegközlekedés (gyorsvonat és hajózás).

A következő két kivándorlási hullám inkább menekülés volt, mint gazdasági mérlegelés: 1944 és 1956 után sokan döntöttek úgy: „inkább Ibéria, mint Szibéria!” Számuk ugyancsak többszázezerre tehető.

A hatvanas évektől indult a Kádár-korszak disszidálási időszaka. Az idegenvezetők tudták, ha az utas Bécsben nem jön vissza a belvárosi sétából a buszhoz 15 percen belül, nem kell rá tovább várni... A rendszerrel elé-

gedetlen lakosság — főleg a munkások és az értelmiség — a 80-as évekig választotta ezt az utat.

2004 óta uniós állampolgárként a magyarok is könnyebben vállalhatnak munkát nyugaton. Erre az útra sokan ráléptek, egy részük megfelelő munkatapasztalat és nyelvtudás nélkül. (Külön cikket érdemel, hogy miért nem tanulnak meg dolgozni és angolul/németül széles rétegeink...) Vonzó számukra a külföldi nagy pénz, a csillogás és a gondtalanság. A közgondolkodásban számos név, szakma és fizetés forog: mindenkinek van ismerőse, aki „több éve kint van és haza se akar jönni”.

És sok mindent hallgatás övez.

Például azt, hogy mindegyik periódusban voltak olyanok, akik pár hónap vagy év után hazajöttek. Közöttük természetesen olyanok is, akik okosan megszédtek magukat, aztán itthon befektették — mindezt sok-sok év után, a nélkülözésekről természetesen nem ejtve szót. Sokan viszont egyszerűen nem bírták odakint. A sokrétű okokból és magyarázatokból következék most egy csokorral:

— Dolgozni kell: nem keveset, hanem rengeteget! Ebből következik, hogy aki idehaza megszokott egy laza munkatempót, az odakint ne várjon respektet! Eleinte nem lehetsz sérült, beteg, depressziós vagy munkanélküli.

— Apropó sikertelenség és depresszió: nem igazán van kinek elmondani a problémákat. Adódnak menekülési útvonalak, pl. alkohol, drogok. Ezért azonban kár volt kimenni.

— Győzött a honvágy: ez manapság kevésbé kísért, hi-

szen az interneten ugyanúgy tarthatjuk a kapcsolatot rokonainkkal és ismerőseinkkel, mint a nappalinkból. Aki viszont megszokta a hozzá közel állókat, annak nehéz a távollét.

— Nem értjük a nyelvet: akár hozzátehetjük azt is, hogy nincs kivel beszélni. Hiszen ha tud is az ország nyelvén a magyar ember, a munkahelyén többnyire hozzá hasonló státuszúak vannak: lengyelek, albánok, törökök, stb.

— Idegen vagyok: a vendégmunkás, az vendégmunkás. Külföldön amúgy is igen nehéz párkapcsolatot építeni, így meglehetősen sokan maradnak szinglik.

— A magyar a magyarnak ritkán barátja külföldön...

— Minden csak időszakos: mivel bármikor visszatérhetnének Magyarországra, az ember lelkére ráül az ideglenesség érzése. Átmenetinek tűnik minden, megszűnik a

lakóhelyhez kötöttség és ez a lebegés sokszor bizonytalanságot kelt az emberben.

Külön kategória, ha valaki a családjával megy ki. De vajon bírja-e a párkapcsolat ezt a teljes egymásra utaltságot? Ha pedig iskolába kerülnek a gyerekek, ki tanítja meg nekik a Talpra magyart?

Természetesen se le-, sem pedig rábeszélni nem akarunk senkit a külföldi munkavállalásra. A legideálisabb az volna, ha minél többen kimennének 2-3 évre, aztán haza jönnének, és itthon kamatoztatnák a tudásukat. Ehhez azonban olyan hazai munkaadók kellene, akik értékelik a nyugati tapasztalatokat — jó szóval és fizetéssel egyaránt. Tehát: nem terepjáró nekem és éhbér a dolgozóknak!

De erről majd egy másik cikkben.

Ifj. Káposzta Lajos, volt külföldi vendégmunkás

Egy fiatal, jól szituált soltvadkertti hölgy írta a cikk kéziratát olvasva:

Aki nyelvtudás, pénz és ambíció nélkül keveredik ki külföldre, annak sok sikert... a túléléshez. A kivándorlás oka szerintem már nem az, aminek régen kellett volna lennie (tanuljunk nyelvet, kultúrát, lássuk, milyen máshol, majd menjünk haza!) A valódi ok szerintem az elkeseredettség, hogy akár érettségivel, friss diplomával ott áll az ember fia munka nélkül, vagy éhbérért. A másik ok valóban a tévhit, hogy majd itt jól megszédik magukat. Haha! Itt is lassan telik meg az a persely ám! És sajnos rengeteg az olyan, aki úgy jön ki, hogy a nyelvet sem beszéli, nem is érti. Az adott ország nyelvét beszélned kell! Egyrészt ügyintézés miatt, másrészt pedig tiszteletből!! Viszont azt halkán megjegyzem, hogy az otthoni nyelvoktatás önmagában nem sok mindenre elég. Merthogy külföldön nem azt a nyelvet beszélik, amit a tankönyvben leírnak

Előbb-utóbb szerintem mindenki vágyik haza, de jó pár év kell ahhoz, hogy össze tudj annyit kuporgatni, hogy legyen értelme haza költözni.

És akkor mi lesz? Vajon vissza tud-e az ember szocializálódni abba a „szellemi nyomorba és nincstelenségbe” ami sokfelé és sok szinten uralkodik!? Nem tudom megmondani... Pár év múlva visszatérünk rá!

Még a püspök is meglepődött

Ha valaki régi történetekre vadászik, keresve sincs jobb módja ennek, mint megszólítani a templomból kijövő időseket. A szellemileg friss nénikék és bácsikák szívesen mesélnek a múlt emlékeiről.

Akiket megállítottam a minap, Font György és felesége, Gillich Erzsébet, korántsem voltak ismeretlenek. Életüknek része voltam magam is, így örömmel meséltek nekem az evangélikus hagyományokról, magukról és a régi Bócsáról. Tanyáról járnak be istentiszteletre, mint tették a nehezebb időkben is.

Az esküvőjük 1956. október 27-én volt a vadkerti evangélikus templomban. Épp akkor ért ide a forradalom: drótkötéllal húzták le a ruszki szobrot a tanácsháza előtt — meséli Gyurka bácsi. A lakodalmunk meglehetősen szerényre sikeredett, mivel sok rokon nem

ért ide a közlekedési nehézségek miatt. Mindegy: mi meg akartunk esküdni!...

A Font házaspár közel három évtizeden át szolgálta az evangélikus gyülekezetet: Gyurka bácsi felügyelő volt, Erzsike néni pedig mindenben segítette. A szervezés mellett övük volt az oltárdíszítés, a takarítás és a karácsonyfa állítás feladata. Csak élő virág kerülhetett az oltárra!

A legnagyobb élmény az volt, amikor megépült a gyülekezeti ház iroda része és felújították az épületet. Ennek szentelési ünnepségét a déli egyházkerület püspöke, Harmati Béla végezte 1993. szeptember 5-én. Meglepetésként a gyülekezet soraiban helyet foglalt a püspök általános iskolai tanító nénije, a bócsai származású Kosztra Ilona is. Sokak számára egyedi és meghatározó volt ez a találkozás... **K.L.**

Reformátusok Bócsán

Ritkán szólunk lapunkban a helyi reformátusokról. Ennek oka főleg az, hogy kis létszámára tekintettel Bócsa szórvány gyülekezet, a Tázlári Református Missziói Egyházközség tagja. Istentiszteleteiket az evangélikus gyülekezeti házban tartják, havonta két alkalommal. A presbitérium, azaz világi vezetőség 12 fős, ebből egy presbiter van Bócsán.

Az egyházfenntartói járulékot fizető reformátusok száma Bócsán 55 felnőtt. Ulakcsai Zoltán lelkész Tázláról jár át minden hét első és harmadik vasárnapján istentiszteletet tartani abba az imaházba, melyet az evangélikus gyülekezet tart fenn. Itt jegyezzük meg, hogy a tázlári református templomba pedig a bócsai evangélikus lelkész jár át hetente. A két gyülekezet egymásnak bérleti díjat és egyéb térítést nem fizet.

Az iskolai hittan napja minden héten a kedd. Ekkor 22 gyereket 7 csoportban oktat a tiszteletes. Sajnos így mindig csak néhányan ülnek együtt, de — mint elmondta — nagyon nehéz lenne olyan időpontot találni, amikor több évfolyam ráér. Ahogy meséli, a gyerekek túlnyomó többsége érdeklődő

és lelkesen jár ezekre a foglalkozásokra. A tananyagban bibliai történetek, imádságok és erkölcsi témák szerepelnek. A hittanosok számát 4-5 fővel megemeli az Erdélyből jött családok egyházhűsége. Soltvadkerti diák is van kettő. Van olyan tanuló, aki nincs megkeresztelve és úgy jár hittanra. Itt a helye! — őt majd konfirmációkor keresztelik meg.

Az istentiszteleti létszám családi esemény (keresztelés, temetés, ünnepek, úrvacsorai alkalmak) esetén megemelkedik. A konfirmáció nyolcadikban történik, és előfeltétele az istentiszteletre járás.

A gyülekezeti ünnepekről szólva: ritkák az esküvők. Elő-

Ulakcsai Zoltán

A kiskunhalasi származású lelkész jelenleg Tázláról jár át, és 12 éve szolgál Bócsán. Két gyermek édesapja: fia történész, leánya gyógyszerész. Felesége, Ulakcsainé Lovas Jolán, a kiskunhalasi zeneiskola zongoratanára és igazgatója volt. Most nyugdíjas, de a két gyülekezet kántora.

fordult, hogy négy évig nem volt egy sem. Ulakcsai tiszteletes itteni szolgálata alatt három esküvőt tartott Bócsán. De Tázlárral együtt is csak 15 a szám. Pozitív adat, hogy temetés sincs sok: évente 1-2. **K. L.**

Nagyböjtben vagyunk...

Bizony, idén hamar köszönt be a húsvét: március 27-e vasárnap, 28-án hétfőn pedig megyünk locsolkodni! A számítás — mint sok ókori ünnepé — csillagászaton alapul: a március 21-i tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtöltét követő vasárnap a húsvét. Utána 50 nappal pedig

pünkösödöt ünnepeljük, tehát ez is vándorló ünnep.

A felkészülés idejét böjtnek nevezzük, mely húsvét előtt negyven nappal kezdődik. Ennek első napja hamvazószerda, amikor barkát szentelnek a katolikus templomokban. És noha a protestánsoknál is lényeges a böjt, a bűnbánat és

az önmegtartóztatás, a legmarkánsabban mégis a katolikusoknál jelenik ez meg.

Az ünnepre várva március 6-7-én, vasárnap és hétfőn 17.00 órai kezdettel Nagyidai Zsolt császártöltési plébános tart lelkigyakorlatot a bócsai katolikus templomban. Ennek témája a böjt megélése,

valamint felkészítés a betegek szentségnek vételére.

Emellett a böjti időszakban péntekenként a 17 órakeresztút imádságot tartanak. Ez egy félórás alkalom, melynek keretében minden stációnál elmélkedések hangoznak el, közte énekekkel.

Áldott húsvéti felkészülést kívánunk mindenkinek!

„Gumis Imi” — fiatalabbaknak „Gumis Imre bácsi”

A legidősebb vállalkozó Bócsán minden bizonnyal Martin Imre, akinek a rendes nevét, ha nem is tudja mindenki egyből, de a fenti elnevezések szerint azonnal beazonosítják. Ötven évet a lakosság szolgálatában eltölteni nagy szó, pláne ha az ember a tisztességet tűzi ki mottóként maga elé.

Martin Imre 1946-ban született Soltvadkerten. De aztán úgy döntött a család, hogy a kisbócsai tanyasi élet lesz a jövő útja. Itt járta ki a 8 osztályt, majd szerelőnek tanult. És vajon mit tartogattak a 60-as évek egy friss szakember-jelöltnek? El lehetett menni a szocialista nagyiparba, akár Dunaujvárosba, Csepelre, esetleg más nagyüzembe. Vagy itthon maradni, és?... Erre az időszakra így emlékezik a mester úr:

1965-ben végeztem el az iskolát, és hogy megfelelő gyakorlatot tudjak szerezni, Solton kezdtem el dolgozni. Ez tényleg a tapasztalatszerzésről szólt, mivel ott 7 Ft 50 fillér órabért fizettek. Ezzel akkoriban sem lehetett messzire menni.

1967-ben aztán kiváltottam a működési engedélyt és 21 évesen önálló lettem. Ez akkor nem volt jellemző ilyen fiatalon! A bócsai posta mellett építettünk családi összefogással két helyiséget, ahol megindult a vállalkozásom. Gumijavítással kezdtem el foglalkozni: kerékpár, motor, lovas kocsik és csettegő volt a fő profilom. A traktorokat a szövetkezetek még saját maguk szervizelték.

— *Egyenes volt az út a sikeres vállalkozásig?*

Az volt a szándékom, hogy az legyen. 1970-ben sikeres mestervizsgát tettem. Aztán bevezettek egy kísérleti „forgalmi adót”, amelyet bizonyos géptípusok és gumijavítás után kellett fizetni. A maszek (= magán szektor) bizonyos szinten ellenségként volt kezelve. Nem dolgozhattak állami szektornak és szövetkezetnek. Viszont a munkánkra szükség volt, így születtek áthidaló megoldások: elvégezték a munkát az

állami vállalatnak és más úton kapták/kaptuk meg pénzt érte. Végül a 15 %-os, hátrányosan sújtó forgalmi adó talán egy évig volt érvényben és a 70-es évek második felére a világ is szabadabb lett.

— *Miért lett szabadabb?*

Talán az állam is rájött arra, hogy a kisiparos fontos láncszem a lakosság ellátásában. Sohasem leszünk konkurenciája a szocialista nagyüzemnek, és „nem veszélyeztetjük a rendszert”. A másik, hogy az emberek egyre gazdagabbak lettek: például a lakosság számához mérten az évtized végére Bócsán volt a legtöbb személygépkocsi a kiskőrösi járásban.

— *Jó, ennek az volt az oka, ami ma is sok mindent megmagyaráz Bócsával kapcsolatban: a lakosság nagy része tanyán élt akkor is, most is!*

Igen, de ami ezzel együtt járt, az a szervizelés. Ekkor vásároltam a gumiszereelő és centírozó gépet. Néha gondok voltak az alkatrész beszerzéssel, de gyarapodtunk. Nem csak én, hanem az egész falu! Fellenődült a forgalmam, jegyezték a nevem és több híres ember is

megfordult nálam.

— *Nocsak, ki tévedt el Bócsán?*

Nem eltévedt, hanem lerobbant. Bessenyei Ferenc, a jeles színművész Kiskunhalasról, egy lovas rendezvényről ment hazafelé vasárnap, és az utánfutónak szétment a kereke. Kicsit komplikált volt a munka, de megcsináltam. Annyit kértem érte, mint más ilyen munkáért. Persze megölelt, és adott borralót busásan, amit alig akartam elfogadni. „Ezt én szívesen adom, fogadd el!” — Mintha apám szorított volna meg.

Lehetett éjszaka vagy hétvége, aki szerencsétlenül járt és bejött, annak segítettem. És noha tudtam, hogy ezzel az idegennel, külföldivel vagy éppen látszatra is gazdag emberrel nagy eséllyel többé nem találkoztam, soha nem húztam le senkit: mindig az elvégzett munka szerint kértem a fizetséget és nem többet. Pedig akkor nem hozták helybe a gyártótól a gumiabroncsokat és a ra-

gasztóanyagot: sok mindenért magamnak kellett elutaznom Budapestre és beszerezni.

— *Nem ment a sok munka a család rovására? Hiszen 1972 óta házas ember.*

Nagyon sokat köszönhetek feleségemnek, Mészáros Mária-nak, akit egy bálban ismertem meg. Három gyereket neveltünk fel tisztességes embernek, ahogy engem is a szüleim. Mellettem álltak, a célok nekik is fontosak voltak. 1994-ben költöztünk a Kossuth utcába, ahol töretlen lendülettel dolgoztam tovább. 2005 körül aztán rakoncátlanok kezdtek az egészségem. Azóta csak dél-éltőnként dolgozom. Bár van másfél hektár szőlő is, de azt már tényleg nyugodt tempóban művelem. Így már kiegyensúlyozottabb az élet, és mindig örömmel találkozom 4 lány- és 4 fiúunokámmal. Vallom, hogy tisztességes munkával is meg lehet élni, ezt akarom nekik továbbadni.

K. L.

Bócsa ismét tarolt!

Labdarúgóink első a soltvadkerti fakupán

Hat éven belül ötödször, de zsinórban már negyedszer nyerték meg a focistáink a soltvadkerti teremlabdarúgó tornát, azaz a Fakupát. Tegyük hozzá, mindkét kategóriában, azaz az öregfiúk és a fiatalok bajnokságát is. November elején kezdődött a bajnokság és január végén fejeződött be.

Ez azt jelenti, hogy ebben az időszakban 10-10 meccs zajlott különböző csapatokkal, ami nagy kihívás volt számukra, de sikerült! Az idén is hozták el különdíjakat: Lukács Damir a teremlabdarúgó torna legjobb játékosa és egyben a gól király díját is elnyerte, ami eddig egyedülálló a fakupa sorozatban. Az öregfiúk közül a legjobb játékos díját Imre Lajos, a legjobb kapus díját pedig Katona Miklós nyerte el.

A rendkívüli eredmények sora Kun Szabó László csapatkapitány szerint csak az összefogással és a sport szeretetével magyarázható. Gratulálunk nekik!

Az ifi csapat két éve indult. Ők nagyobb arányban vesznek részt versenyeken, és igen aktívan készülnek a megye II. bajnokságra, ahol sok biztató eredményt érnek el. Az ő edzőjük P. Szabó Zsolt.

Közben a 2015-16-os tanévben csatlakozott az iskola a Bocsik programhoz. Ennek keretében zajlik az utánpótlás nevelés, ahol jelenleg két korcsoportban folyik a munka. Az I. korcsoportba az 1. és 2. osztályos, a II. korcsoportba a 3. és 4. osztályos diákok járnak.

Mi is a Bocsik program?

– Egy országos program,

melyben már kisiskolás korban megismerik a futball fortélyait. Rendszeresek a bajnokságok, versenyek, ahol tapasztalattal, sikerélménnyel gazdagodhatnak a gyerekek. A sportnak közösség fejlesztő hatása is jelentős. Várnak minden lelkes

kis diák jelentkezését. Edzőjük Holczimmer Tamás.

Bócsa labdarúgói a nagypályás megye II. bajnokságon is indulnak, ami február 27-én 16 csapattal veszi kezdetét

A csapatbajnokságok időpontjai:

- Az Ifi megye II. bajnokságok az itt kiírt időpontokon, 2 órával előtte zajlik.

16. forduló: 2016. február 27. (szombat) 14:00 óra (hazai csapat) BÓCSA BLSE - HÉTENYEGYHÁZI SC, (vendég csapat)

17. forduló: 2016. március 06. (vasárnap) 14:30 óra (hazai csapat) HELVÉCIA SE – BÓCSAI BLSE (vendég csapat)

18. forduló: 2016. március 12. (szombat) 14:30 óra (hazai csapat) BÓCSAI BLSE – PÁLMONOSTORA SE (vendég csapat)

19. forduló: 2016. március 20. (vasárnap) 15:00 óra (hazai csapat) JAKABSZÁLLÁSKSE – BÓCSAI BLSE (vendég csapat)

20. forduló: 2016. március 26. (szombat) 15:00 óra (hazai csapat) BÓCSAI BLSE – NYÁRLÓRINC LSC (vendég csapat)

21. forduló: 2016. április 02. (szombat) 16:30 óra (hazai csapat) VÁROSFÖLD SE – BÓCSAI BLSE (vendég csapat)

22. forduló: 2016. április 09. (szombat) 16:30 óra (hazai csapat) BÓCSAI BLSE – TISZALPÁRI SE (vendég csapat)

23. forduló: 2016. április 16. (szombat) 17:00 óra (hazai csapat) KISKUNFÉLEGYHÁZA HTK II. – BÓCSAI BLSE (vendég csapat)

24. forduló: 2016. április 23. (szombat) 17:00 óra (hazai csapat) BÓCSAI BLSE – BUGCAC KSE (vendég csapat)

25. forduló: 2016. április 30. (szombat) 17:00 óra (hazai csapat) BÓCSAI BLSE – KISKUNFÉLEGYHÁZI VASUTAS (vendég csapat)

BÓCSA I.

Fakupa indulók. Balról jobbra indulva az állók: Tóth Zsolt, Imre Lajos, Markovity Predrag, Fületi Antal, Frittmann Patrik. Guggoló sor szintén, balról jobbra, Rajcsevecs Nemanja, Lukács Damir, Kun Szabó László, Ungrai Imre. Hiányzók: Ficsor Zoltán, Sáfár László, Katona Miklós

BÓCSA II.

Öregfiúk. Balról jobbra indulva az állók: Imre Lajos, Ficsor Zoltán, Markovity Predrag, Gáspár József, Pataki Szilveszter, Sáfár László. Guggoló sor, szintén balról jobbra: Haskó Imre, Katona Miklós, Kun Szabó László, Rázosny Ottó, Szabadi Tamás. Hiányzók: Král László, Szűcs Ferenc

Harmadikak lettünk!

Birkózó csapatunk harmadik helyen végzett a Diák Kötöttfogású Területi Csapatbajnokságon, melyet Kecskeméten rendeztek meg február közepén.

A nyolc induló csapat természetesen sokkal nagyobb településekről érkezett. Községünk Törökszentmiklós és Orosháza mögött végzett. További résztvevő csapatok: Kiskunfélegyháza, Soltvadkert, Kecskemét, Szentés, Dévaványa.

Indulóink súlycsoportok szerint:

29 kg Szécsényi Zalán, Holczimmer Tamás

32 kg Wéber Dominik

35 kg Varnyú Bálint

38 kg Wéber Patrik

42 kg Bogáromi Bence

46 kg Pap Máté

50 kg Dudás Livia

54 kg Szécsényi Sára

58 kg –

63 kg –

+63 kg Zsikla Milán

A csapatbajnokság előtt a gyerekek egyéni bajnokságon is elindultak.

Az egyéni bajnokság eredményei: 26 kg Gáspár Bálint 2. hely, 29 kg Szécsényi Zalán 1. hely, Holczimmer Tamás 3. hely, 32 kg Wéber Dominik 2. hely, 35 kg Varnyú Bálint 2. hely, 38 kg Wéber Patrik 5. hely, 46 kg Pap Máté 3. hely, 54 kg Szécsényi Sára 3. hely.

A 3 hete birkózó Dudás Livia 50 kg-ban 10 indulóból nem ért el helyezést első versenyén. Viszont több meccsen is sikerült pontot szereznie ellenfelén, egy meccsen pedig lehangorlóan győzött tussal!

Nagy visszatérő nehézbombázónk Zsikla Milán, aki +63 kg-ban lett aranyérmes!

Hajrá Bócsa !!!

Petróczi Andor

„Egyszer kellene már egy rendes tél!”

Ezzel kezdte a választ Lázár Antal falugazdász, amikor az idei évkezdetről kérdeztem. A kopogós január és február helyett inkább tavaszias, szinte kirándulásra csábító időjárásnak lehettünk tanúi.

Ez már a harmadik viszonylag enyhe tél, hiába jósoltak egyes szakemberek kemény fagyokat — kezdte az elemzést a falugazdász. A január-februári fagy el tudná végezni a nagytakarítást: 1-2 hét tartósan mínuszfok jelentősen megritkítaná a rovarkártevőket, mint pajzstetű, körtelevel-bolha és levéltetű, valamint a gomba spórákat. Áttelel a lisztharmat kórokozója is, így idén ez nagyobb veszélyt jelenthet. Kipusztulni

természetesen ettől nem fog soha, csak gyérítődik. Érdekes, hogy — talán a globális felmelegedés hatására — egyre nagyobb számban jelennek meg

Magyarországon a kabócák, melyek eddig a déltengerek partján voltak jellemzők. Hogy mit vonzanak be ezek később, még nem tudjuk. A csapadék

nálunk rendben van, bár az országban néhol már belvíz fenyeget. A sors fintora, hogy ugyanott augusztusban akár aszály is lehet.

Az enyhe tél több fánál korábbi virágzást eredményez. Kint van a barka, ugyancsak a mogyoró és fűzfa esetében, de ez nem gond. Inkább jelenthet problémát az, hogy megmozdultak a gyümölcsfák: a kajszi és őszi barack, a japán szilva, a cseresznye és általában a csonthéjasok. Ha pedig tavasszal éjszakai fagyok jönnek, akkor elveszhet a termés.

A szőlő még nem mozdul, így azt veszély egyelőre nem fenyegeti.

Káposzta Lajos

Szalagos fánk

A farsangi (de bármikor más-kor is süthető) szalagos fánk nevét a rajta körbefutó fehér csíkról kapta. Elkészítéséhez némi rutin és fortély szükséges. Íme néhány:

1. Minden hozzávalónak kémelegnek kell lennie.

2. A sütéskor használt olaj ne legyen túl forró, csak kb. 170 fokok. Ha túl forró, sötét színűek lesznek a fánkok, ha túl langyos, megszívják magukat olajjal.

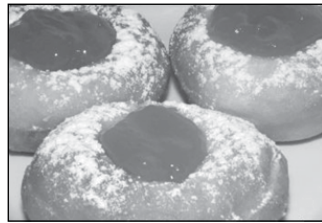
3. A fánkokat mélyedéssel lefelé tegyük az olajba. Tehát a jobban megkelt felső, könnyebbik részük kerül alulra, hogy ne süllyedjenek le túlságosan, ugyanis úszniuk kell a zsiradékban. Lefedve kb. 1-1,5 percig süssük, amíg alul aranybarnák lesznek. Sütés közben aztán a felül lévő rész is tovább kel. Ezután fordítsuk meg őket, és fedő nélkül még kb. másfél percig süssük.

4. Ha a klasszikus tölteléknek számító baracklevárhoz pár teáskanál rumot is öntünk, még finomabb lesz a fánk!

És a várva várt farsangi fánk recept:

Hozzávalók:

50 dkg liszt, 3 dkg élesztő, 3 dl tej, 1 kanál cukor, 2 db tojássárgája, 5 dkg vaj, csipetnyi só, fél dl rum, olaj a sütéshez

Elkészítés:

Az élesztőt körülbelül egy decnyi cukrozott, langyos tejbe morzsoljuk és megkelesztjük. A lisztet tálba szitáljuk, elmorzsoljuk benne a vajat, hozzáadjuk a megkelt élesztőt, a tojássárgákat, rumot, sót, és a maradék tejet. Jól összedolgozunk nem túl kemény tésztának, ezután addig verjük fakanállal, amíg sima, hólyagos nem lesz. Letakarjuk konyharuhával, langyos helyre tesszük, megvárjuk, míg kb. másfélszerezére kel. Ekkor a tésztát lisztetett nyújtódeszkára borítjuk, másfél centi vastagra nyújtjuk. Fánkszagatóval vagy üveg-pohárral kiszaggatjuk, még egy kis ideig kelesztjük, majd ujjal kis mélyedést nyomunk a közepükbe. Közepesen forró olajban aranybarnára sütjük, egyik oldalukat fedő alatt, majd fordítás után fedő nélkül. A kész fánkokat lecsepegtetjük, vaníliás porcukorral megszórjuk, a mélyedésekbe baracklevárt töltünk.

Valentin, farsang, nőnap...

...ezermi apropó, hogy enyhítsünk a tél egyhangúságán — néha túlságosan is! Így születnek az alábbi sms-ek, melyekre ki emlékszik már?... aki MEGKAPTA! Na, lássunk egy csokorral — ki ismer magára??

“Fogalmam sincs, hogy hol vagyok! Gyere értem!”

“A csaj azt mondta szakítsunk, de én nem is ismerem.”

“Szia! Kerestelek tegnap a buliban. Megtaláltalak?”

“Elaludtam a vonaton. Itt ülök egy megállóban. A helyiek azt mondják, hogy ez Borsod megye. Nem hiszek nekik. Nem akarok!!!”

“Köszönöm az éjszakai szerenádod, anyámék meg a szomszédok üzenik, hogy örülnek, hogy ennyire el vagy ájulva a kexes képességeimtől, de ha lehet, a következő pár évtizedben ne itthon randizzunk. Ui: Én is szeretlek.”

“Azt hiszem jól sikerült a tegnapi buli. Semmire sem emlékszem és egy pályaudvaron vagyok, ahol főleg németül beszélnek. Lehet, hétfőn nem megyek be melózni.”

Válasz: “A hétfői meló miatt ne aggódj, ma kedd van. Már a rendőrség is keres, anyádék büszkék lesznek rád.”

Rendhagyó történelem óra volt a könyvtárban Nem középiskolás fokon

Dr. Bedécs Gyula történész látogatott el a Boróka Könyvtárba, ahol a felső tagozatos diákoknak és vendégeinknek tartott előadást az I. világháború emlékeiről, a lengyelországi Galiciától, egészen a szlovén dolomito-kig. A történész elmesélte és bemutatta, hogy a Doberdó-Isonzó csatában (1915-1918) hogyan küzdöttek, harcoltak a magyar katonák az olaszok ellen. Sokan közülük a most is látogatható katonatemetőkben

nyugszanak. Kiemelte, hogy amikor végigjárta az utat, megtapasztalta, hogy a száz év mennyire tönkretette az emlékeket: elmorzsolódtak a sírkövek, földbetöppedtek a sírdombok, elkorhadtak a sírkeresztek. Több útikönyvet is írt, melyeket ismertetett a hallgatósággal: ezek közül az

egyik a Doberdótól a Dolomito-kig, az első világháború magyar emlékei. Aki ma bejárja az utat, a könyv segítségével igazodhat el a megmaradt emlékek között.

Hatalmas, de tragikus élmény a mai szlovén-olasz határ! – állítja dr. Bedécs Gyula történész.

B.H.

Farsangi hangulat az iskolában

Február 12-én farsangi buli volt a bócsai Boróka Iskolában, ami már délelőtt elkezdődött a tombolavásárlással. Az anyukák nagy lelkesedéssel készítették fel a diákokat a csoportos műsorokhoz. A pedagógusok irányításával pedig egy jól megszervezett és szórakoztató délutánt tölthettek el.

Először az alsósok jelmezes bemutatkozásukat láthattuk. Volt ott hercegnő, balerina, kalóz, autószerelő és még megannyi frappáns kis jelmez.

Majd ezt követték a felsősök remek műsorai. Találkozhattunk bohócokkal,

minyonokkal, Marionett bábokkal, hastáncos lányokkal és katonákkal egyaránt.

A jelmezes bemutatkozás után indult a buli, melyen Jarvas Viktória irányításával táncos koreográfiát tanulhattak a gyerekek.

Végül minden osztály megkapta a jutalmat, a Szegné Marika néni által készített sütemény-költevényeket.

A büféről a 6. osztályos szülők gondoskodtak, ahol mindenféle finomságot lehetett kapni. Köszönjük a támogatást a Szülői Munkaközösségnek és a rengeteg tombola tárgy felajánlását.

B.H.

A Bócsai Önkormányzat lapja

Bócsai Hírek

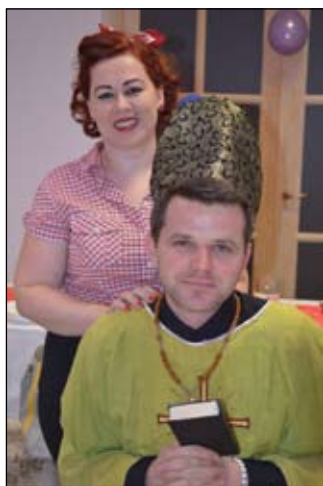

Kiadja: Bócsa Község Önkormányzata
 Felelős kiadó: Szóke-Tóth Mihály, polgármester
 Szerkesztők: Káposzta Lajos és Borbényi Hilda
 Nyomdai munkák: Kópia Nyomdaipari Kft., Kiskunhalas
 Felelős vezető: Lichtenberger Csilla
 Megjelenik havonta.

Jelmezbál volt — szépségekkel és szörnyekkel!

Az idén is megrendezésre került a már hagyománnyá vált SZMK jelmezbál, ahol most sem maradhatott el az ismert jelmondat: „Belépés csak jelmezből!” A község új művelődési házában rendezett eseményen közel 360 vendég mulatozott, akik igen különleges maskarákban jelentek meg. A bált Barcsikné Weinhardt Éva igazgató

nyitotta meg. Az est további részében először Adorján Zalán műsorát láthattuk, aki a Besenyő Anti bácsit parodizálta, majd Kovács Nándor, a falu kisbírója szolt a vendégsereghez. Végezetül az anyukák mutatták

be kiváló táncos produkciójukat. A bál bevételét, mint minden alkalommal, most is az iskolára és a gyerekekre fogják fordítani. A fergeteges buli hangulat felelőse a Tutti Frutti zenekar volt — sikerült is hajnalig mulatniuk a legkitartóbbaknak. A buli sikeres lebonyolításáért

és megszervezéséért külön köszönetet mondunk a szülőknél, Lukácsné Völgyesvári Réka, Balázs Ferenczfi Mária főszerzőnek, a vacsora előállítóknak, Pálinkás Attilának és kollégáinak, valamint a tombola felajánlóknak. **B.H.**

